Глава I.
КРАЛСКАТА ЛЮБИМКА

Сцената не беше съвсем нова за мен. Движен от духа на приключението, или от пристъп на досада, която ме завладяваше от време на време, няколко пъти бях посещавал пищното заведение на Мерсър, в модерната част на Пето Авеню, в района на Петдесятките. Във всеки случай, бях се разочаровал: където залагането е без значение, няма възбуда; освен това, винаги имах късмет.

Но в този случай имах истинска цел пред себе си, макар и не важна, и оставих шапката и палтото си на прислужника пред вратата с чувство на удовлетворение.

Пред входа на главната зала срещнах Боб Гарфорт, който си заминаваше. Лицето му беше намръщено и ръката му трепереше, когато я подаде, за да се здрависаме.

- Хари е вътре. Каква долнопробна дупка – каза той, и отмина. Усмихнах се на неговата забележка – носеше се слух за това, че Гарфорт беше загубил четвърт милион при Мерсър за един месец – и влязох вътре.

Беше пищно, както казах, и няма нужда от други думи. Не в неговите елементи, а в тяхното подреждане.

Гоблени, картини и драперии свидетелстваха за вкуса на човека, който ги беше избрал; но те бяха отвратително подредени, а и бяха много на брой.

Залата, която беше необикновено голяма, побираше три кожени дивана, английски бюфет, и много кресла. Една маса за пушачи с покривка, беше поставена в ъгъла.

Групи мъже се бяха събрали около трите рулетки, подредени в дъното на залата. През една врата вляво можеха да се видят маси за покер, заобиколени от сериозни или весели лица. Над тихия шум от разговорите постоянно прозвучава-

ха монотонните гласове на крупиетата, които съобщаваха печелившите числа, и по някое случайно възклицание от някой "клиент".

Проправих си път до централната рулетка и застанах зад тълпата, която я заобикаляше.

Топката се завъртя; усетих напрежение по гърбовете сред напрегнатата тишина; после, след като топчето потрепна и накрая се успокои в дупка номер двайсет и четири, невъздържано проклятие от разочарование дойде от някой пред мен.

В следващия момент, надигайки се на пръсти, за да погледна над раменете, които ми пречеха, се оказах срещу пребледнялото лице на по-малкия ми брат Хари.

- Пол! – възкликна той, измъквайки се бързо.

Аз си пробих път и застанах до него. Групата зяпачи не издаде и звук; не беше за чудене, че те се бояха да дразнят Пол Ламар.

- Милото ми момче – казах аз, – липсваше ми на обяд. И въпреки че това може да ангажира мислите ти, едва ли може да напълни стомаха ти. Не ти ли стига?

Хари ме погледна. Лицето му беше ужасно бледо, а очите му зачервени; не можеха да се срещнат с моите.

- За Бога, Пол, остави ме – каза той, твърде по-силно от шепнешком. – Загубих деветнайсет хиляди.

Въпреки самообладанието си, подскочих. Не беше за чудене, че е блед! Но все пак...

- Нищо – отговорих му шепнешком. – Но сега се прояви. Държиш се точно като моряк. Виж как ръката ти трепери! Не си за тази работа, Хари; кара те да забравиш, че си джентълмен. Смеят ти се. Хайде.

- Ама аз ти казах, че загубих деветнайсет хиляди – каза момчето, а в очите му видях нещо диво. – Остави ме, Пол.

- Ще ти ги възстановя.

- Не. Остави ме!

- Хари!

- Казах не!

Устните му бяха здраво стиснати, а очите му блестяха враждебно като на упорито дете. Просто беше невъзможно да го изведа, без да правя сцена, което беше немислимо. За миг аз бях напълно отчаян; а след това изведнъж в ухото ми прозвуча гласът на крупието:

- Прекъсвате ни, сър.

Накарах го с поглед да млъкне и се обърнах към брат си, след като мигновено реших единствено възможния изход.

- Отстъпи ми мястото си. Аз ще ти ги върна. Хайде!

Той ме погледна за момент колебаейки се, а след това стана, без да каже дума, и аз заех мястото му.

Работата беше доста досадна, но как можех да я избегна? Кръвта, която нахлува в главата на комарджията, естествено, че не е храна за интелекта; и, освен това, бях принуден от обстоятелствата да направя тази постъпка – и няма нищо по-безвкусно от това за човек с разум. Но пред мен стоеше задача; ако някой зида тухли, трябва да ги зида добре; и не отричам, че сърцето ми щеше да изхвръкне, когато сядах.

Възможно ли е умът директно да бъде повлиян от движенията на топчето от слонова кост? Не бих казал “да”, но вие бихте ли казали “не”? Наблюдавах топката с око на орел, но без напрежение; играех с точност на човек с безпогрешна система, въпреки че всъщност доста налучквах; и давах залозите си с увереност и сръчност, с която гросмайсторът поставя пешка или фигура на такава позиция, че да деморализира своя противник.

Това се отрази на нервите на крупието. Два пъти коригирах грешките му при изчисление, и преди да съм играл и час, ръцете му трепереха от вълнение.

И аз спечелих.

Подробностите биха били досадни, но аз спечелих; и когато, след шест часа игра без миг почивка, аз станах изтощен от стола си и дадох на брат си сумата, която беше загубил – прибрах в джоба си още няколко хиляди за себе си. Имаше някои, които се опитаха да ме задържат с поздравления и изрази на възхищение, но аз ги избутах и изведох Хари навън до колата ми.

Шофьорът, като грешен дявол, съвсем се беше схванал от дългото чакане, и аз го сместих на гюрука и самият седнах зад волана.

Отчасти това беше от съжаление към шофьора, отчасти от желание да оставя Хари на собствените му мисли, които, предполагах, трябваше да са доста вихрени. Той мълча, докато се возехме, което не продължи дълго, и аз си се усмихвах в тъмнината на ранната утрин, когато чуех, от време на време, някоя неконтролируема въздишка, откъснала се от сухите му устни. На благодарност, може би.

Изпреварих го в преддверието и коридора в старата къща в долната част на Пето Авеню, близо до Десета улица, която беше дом на нашия дядо и на нашия баща преди нас. Там, в сумрака, се спрях и се обърнах, докато Ивънс се приближаваше от вътрешните стаи, търкайки очи натежали от сън.

Добрия стар Ивънс! И верността на такива прислужници има своите недостатъци.

- Е? – каза Хари с тънък, висок глас.

Нервите на момчето се бяха изопнали здраво, две думи от мен биха предизвикали експлозия. Така че аз го потупах по рамото и го изпратих да си легне. Той тръгна намръщен, без да се оглежда, а раменете му се отпуснаха като на старец; но аз си помислих, че всичко това щеше да се промени след няколко часа сън.

- Преди всичко, той е Ламар – си казах, след като наредих на Ивънс да донесе вино и сандвичи в библиотеката.

До средата на следобеда Хари не се появи долу. Спа единайсет часа. Седях в библиотеката, когато чух гласа му в коридора:

- Закуска! Закуска за петима веднага!

Усмихнах се. Това остроумие беше в стила на Хари.

След като си изяде "закуската за петима" той дойде да ме види с изражение на човек, който се е решил да го направи.

Самият аз не бях в настроение да разговарям; всъщност, едва ли някога съм бил в такова настроение, освен с хубава жена или голяма грешница. Може да сметнете това изречение за тавтологично, ако искате; няма да споря за него.

Това, което искам да кажа е, че с голямо усилие се захванах с неприятната задача пред мен, отдавайки й необходимото поради отговорността на моето положение като по-стар брат и глава на семейството.

Хари започна да говори с престорено безразличие:

- Е, а сега дяволът ще ми го изкара през носа, предполагам.

- Като негов представител аз не съм твърд кредитор – усмихнах се аз.

- Знам, знам... – започна той настървено, но спря.

Аз продължих:

- Момчето ми, дяволът винаги ще ти го изкарва през носа. Ако не за едно нещо, то за друго. Така че твоето изказване може да послужи както за този случай, така и за някой друг. Особеното е това, че ти си с десет години по-млад от мен и си под моя грижа; и колкото и да мразя да разговарям, трябва да постигнем разбирателство.

- Е? – каза Хари, запалвайки цигара и сядайки върху облегалката за ръце на едно кресло.

- Често си мислиш – продължих аз, – че се опитвам да се намесвам в свободата ти. Но грешиш; аз просто се опитвам да ти я опазя... и успявам.

- Когато баща ни и майка ни умряха, ти беше петнайсетгодишен. Сега си на двайсет и две; и аз имам известна заслуга за това, че за тези седем години не е поставено петно, дори и леко, върху името Ламар.

- Това ли заслужавам? – извика Хари. – Какво съм направил?

- Нищо непоправимо, но трябва да признаеш, че от време на време аз полагам не малки усилия, за да ти... ъ-ъ... помагам. Но както и да е, нямам намерение да говоря за миналото; ще ти кажа истината, подозирам, че мислим еднакво. Ти ме считаш повече или по-малко за бреме; мислиш, че движенията ти са ограничени; смяташ, че си третиран несправедливо като дете. Е, от моя страна, аз си открих задължението – за което считам – става все по-тягостно с всеки изминат ден. Ако аз съм на твоя път, ти си не по-малко на моя. С две думи, сега си на двайсет и две, дразниш се от ограничения, мислиш се за изключително способен да управляваш собствените си дела. Е – нямам нищо напротив.

Хари ме зяпна.

- Искаш да кажеш... – започна той.

- Точно така.

- Ама, Пол...

- Няма нужда да го обсъждаме. Смятам, че е твърде егоистично.

Но той искаше да разговаряме и аз му угодих. Седяхме два часа, засягайки теми, като се започне от бизнеса и се стигне до чувствата, и трябва да призная, че не веднъж бях изненадан от хрумванията на Хари. Той просто се развиваше, и за пръв път започнах да храня надежда, че той трябва да самоизпита способността си за самоуправление.

Поне му бях подал въже; оставаше с времето да реши дали да се вкопчи в него или не. Когато завършихме, бяхме се разбрали един друг по-добре, мисля, по-добре от когато и да било преди; и се разделихме с най-добри чувства.

След три дена отплавах за Европа, оставяйки Хари в Ню Йорк. Това беше първото ми презокеанско пътуване след осемнайсет месеца, и го посветих на удоволствия. Прекарах една седмица в Лондон и Мюнхен, след това, отвратен от действията на някои мои земляци, с които имах нещастието да се запозная, се отправих на юг към Мадрид.

Там имах приятелка.

Жена не красива, а изключително приятна; не разпусната, а либерална, с характер и сърце. В не едно отношение забележителна; тя ме харесваше; всъщност, преди няколко години бях на път да играя Алберт Саварон, а тя Франческа Колона, ангажимент, осуетен само от органичната ми неприязън към всяко продължително или непрекъснато усилие на света, роб на суетата и безумието.

Именно от устните на тази приятелка чух за пръв път името на Дезире Льо Мир.

Беше късен следобед на една модерна улица. Дълга, широка, и сенчеста, макар и едва ли прохладна, по нея провеждахме ежедневните си разходки с файтон; към нещо понапрегнато дамите в Испания се отнасят с ужас.

Чу се вик, и внезапна тишина; всички файтони бяха спрени и техните пътници свалиха шапки, защото минаваше кралското семейство. Каретата, величествена, макар и натруфена изработка, премина бавно и тържествено. На задната седалка бяха принцесата и малката й английска братовчедка, докато срещу тях седеше самият велик херцог.

До него седеше млад мъж на около двайсет и пет с бяло лице и фина брадичка, и изцъклени, безизразни очи. Обърнах се към придружителката си и я попитах тихо кой е

този. Нейният прошепнат отговор ме накара да подскоча от изненада, и аз се обърнах към нея с въпрос.

- Но защо той е в Мадрид?

- О, за това – каза приятелката ми, усмихвайки се, – трябва да питаш Дезире.

- А коя е Дезире?

- Какво! Не знаеш Дезире! Невъзможно! – възкликна тя.

- Мила моя – казах аз, – трябва да си спомниш, че през последната година и половина бях погребан в страната на свинското и златото. Клюките там не са нито за поети, нито за кралския двор. Аз съм неосведомен за всичко.

- Нямаше да бъдеш още много дълго – каза приятелката ми, – защото Дезире скоро заминава за Америка. Коя е тя? Никой не знае. Каква е? Е, тя е всичко за някои мъже, и по нещо за всички мъже. Тя е куртизанка сред кралиците и кралица сред куртизанките.

- Тя танцува и обича, и, предполагам, яде и спи. Защото през последните две години го е омагьосала – тя посочи далечината надолу по улицата, където беше изчезнала кралската карета – и той й даде всичко.

- За нея Херцогът на Белармайн построи великолепната вила на Люцернското езеро, за която ти бях разказвала. Спомняш ли си, че Принц Долански се самоуби 'по политически причини' в парижкия си дворец? Но ако не беше Дезире, той щеше да е жив до ден-днешен. Тя е вещица и дяволица, но и най-изключителната жена в света.

Аз се усмихнах.

- Каква репутация! И казваш, че заминавала за Америка?

- Да. Предполагам, че е чула, че всеки американец е крал, и не е за чудене, ако й е омръзнало да има само един-единствен кралски любовник. И, слушай, Пол...

- Какво?

- Ти... ти не трябва да се срещаш с нея. О, ти не знаеш нейната завладяваща сила!

Аз се засмях и стиснах ръката й, уверявайки я, че нямам намерение да си позволявам да бъда омагьосан от някаква дяволица; но когато нашият файтон зави и започна да се връща надолу по дългата улица към хотела, усетих как натрапчиво в съзнанието ми се появява бледото лице и втренчените очи на младия мъж от кралската карета.

Останах още две седмици в Мадрид. В края на този период, след като напълно ми доскуча (защото няма жена, която да може да ме забавлява за повече от месец), казах на приятелката си au revoir и заминах на Изток. Но се оказа, че доста съм закъснял за една археологическа експедиция в сърцето на Египет, и след една досадна седмица или повече в Кайро и Константинопол, аз отново се върнах на запад.

В Рим срещнах един стар приятел, Пиер Жанву, на френска дипломатическа служба, и тъй като нямах нищо по-добро за правене, приех спешната му покана да го придружа до Париж, където се връщаше в отпуска.

Но радостите на Париж са абсурдни за човек на трийсет и две, който беше видял света и го беше вкусил и оценил. Все пак, открих нещо забавно; Жанву имаше хубава жена и осемгодишна дъщеря, нежна и красива, и аз се оставих да се потопя в къщовнически чувства.

Аз действително се почувствах в положение, че му завиждам; Мадам Жанву беше най-отличната домакиня и стопанка. Малката Йожени и аз често се разхождахме из парковете, и от време на време майка й се присъединяваше към нас; и, както казах, се почувствах в положение, че завиждам на приятеля си Жанву.

Това развлечение при всички положения щеше да свърши скоро; но то беше прекъснато изведнъж с една телеграма от моите нюйоркски адвокати, които ме молеха да

се върна веднага в Америка. Имаше някакво мошеничество, от страна на агента на моя недвижим имот, което ги разтревожило; в телеграмата нямаше подробности. Във всеки случай, аз не можех да я пренебрегна, и уредих заминаването си с презокеанския лайнер, който щеше да отплава от Шербург на следващия ден.

Моята домакиня даде в моя чест прощален обяд, който засили съжалението ми, че съм принуден да замина, а и малката Йожени изглеждаше наистина огорчена от моето заминаване. Чудесно е да останеш добре дошъл, след като си заминеш; това всъщност е единствената необходима аксиома за пътешественика.

Жанву ме откара до гарата, и дори ми предложи да ме придружи до Шербург; но аз не се съгласих да го откъсвам от малкия му рай.

Стояхме на перона, обсъждайки нещата, когато изведнъж вниманието ми беше привлечено от някакво неопределено суетене и раздвижване, което се забелязва на обществени места при някое необикновено събитие или неочаквано пристигане на важна персона.

Аз се обърнах и видях това, което привличаше вниманието на тези, които се вълнуваха.

На първо място, най-изящния на света малък електромобил, нежен и крехък като играчка – колесница на фея. След това слезе самата фея. Тя не може да бъде подробно описана.

Зърнах проблясък от великолепна златна коса, не много буйна; сиво-сини очи стрелнаха светкавица, неуморна, ненаситна, неумолима, неописуема красота; кожа изключително фина, с чистотата на мрамор и топлината на кадифе; нос и уста твърде големи, но оформени със съвършенство и лъхащи огъня и силата на любовта. Всъщност доста по-късно видях всичко това; в оня момент не беше нищо друго освен

объркано впечатление от елегантност и красота и ужасна мощ.

Тя мина от електромобила си до своя вагон, без изобщо да съзнава, че стотици очи са обърнати към нея, и множеството изпусна обща въздишка на удовлетворение и благодарност, когато тя изчезна в своето купе. Обърнах се към Жанву.

- Коя е тя?

- Какво? – възкликна той с изненада. – Но драги ми Ламар, ако някой не я познава, значи е варварин.

- Въпреки това, аз не я познавам.

- Е, ще имаш възможност. Тя отива в Америка, и, тъй като е в този влак, тя, разбира се, ще се качи на същи кораб като теб. Но, приятелю, внимавай!

- Но коя е тя?

- Дезире Льо Мир.